

Arrest

nr. 86 152 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 februari 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 3 november 2009 een verklaring van inschrijving als zelfstandige zaakvoerder van de commanditaire vennootschap T(...).

Op 25 november 2009 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 16 februari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S., M. A., Nationaliteit: Bulgarije, Geboortedatum (...)1977 .

Geboorteplaats: T., Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9000 GENT.

+ A., A. (RR(...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 3/11/09 , en verkreeg de E kaart op 25/11/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene nooit een zelfstandige activiteit heeft gehad. Betrokkene is nergens aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Betrokkene voldoet dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980). Overeenkomstig artikel 42 bis wordt zijn inschrijving beëindigd.

Bovendien misleidde betrokkene de Belgische autoriteiten. Deze misleiding was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene als werknemer actief was. Echter, sinds 4/6/11 wordt zij niet meer tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 30 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 30 van de wet van 15-12-1980.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en haar inschrijving op frauduleuze wijze bekwam wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis. §1 en artikel 42 septies van de wet van 15 12.1980

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1. 1° van de wet van 15 12.1980. In belang van het kind dient hij de moeder te vervoegen Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat het minderjarig kind hiertoe zonder problemen moet in staat zijn, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1. 3e lid (wet 15.12.1980).”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel, zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dat geenszins reden aanwezig zijn om mevrouw het verblijf te weigeren. Er is geen onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel van het rijk en er is geen bewijs dat zij de Belgische overheid misleidde of van valse informatie of vervalste documenten voorzag.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 42 septies van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder correcte motivering ivm de documenten een bevel wordt gegeven.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt enerzijds verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de artikelen 42*bis* en 42*septies* van de vreemdelingenwet en naar de artikelen 49 tot 57 en 69*ter* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat uit een administratief onderzoek blijkt dat verzoekster hoewel zij een aanvraag tot inschrijving als zelfstandige indiende, nooit een zelfstandige activiteit heeft gehad en dat zij niet is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en zij dus de Belgische autoriteiten misleidde. Verder wordt verwezen naar het feit dat uit het administratief onderzoek is gebleken dat verzoekster als werknemster actief was, doch dat zij sinds 4 juni 2011 niet meer is tewerkgesteld en dat aangezien er 6 maanden zijn verstreken vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, zij niet meer kan beschouwd worden als een werknemster in de zin van de vreemdelingenwet. Voorts motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster een OCMW-uitkering geniet, zodat dient te worden nagegaan of verzoekster in aanmerking komt voor een verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische staat in de vorm van een leefloon categorie 3 als samenwonend persoon met gezinslast, zodat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en zij dient beschouwd te worden als een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Tevens wordt het minderjarig kind van verzoekster in de bestreden beslissing betrokken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In zoverre verzoekster het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, geeft zij aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier en dat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot stand is gekomen. Zo bevindt zich in het administratief dossier de aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandig zaakvoerder, een

uittreksel van de gegevens van de onderneming GCV T(...) en een kopie van het ter griffie van de rechtbank van koophandel op 11 september 2009 neergelegde ontwerp van akte ter publicatie in het Staatsblad, waarbij verzoekster wordt benoemd als nieuwe zaakvoerder-beherend vennoot van de commanditaire vennootschap T(...). Tevens blijkt dat de verwerende partij contact opnam met het ondernemersloket van Acerta, die na opzoeken o.a. in het algemeen repertorium, meedeelden dat verzoekster nooit als zelfstandige was aangesloten. Verzoekster betwist ten andere niet dat zij geen zelfstandige was, evenmin als het feit dat zij als werknemer was tewerkgesteld. De loutere bewering door verzoekster dat er geen bewijs is dat zij de overheid misleidde of van valse informatie of documenten voorzag, vindt dus geen steun in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster de Belgische autoriteiten misleidde, nu het vaststaat dat zij een aanvraag tot verklaring van inschrijving als zelfstandige had ingediend en ten bewijze hiervan stukken heeft voorgelegd waaruit bleek dat zij benoemd was als zaakvoerder-beherend vennoot, waardoor zij uiteindelijk een verblijfsrecht verwierf als zelfstandige terwijl later gebleken is dat verzoekster nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend en niet was aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, welke zij correct heeft beoordeeld en op grond waarvan zij in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt afdoende. De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is genomen of dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Voorts stelt verzoekster dat zij geen onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel vormt. Dienaangaande brengt zij geen enkele verduidelijking aan en legt zij evenmin stukken neer ter staving van haar bewering. In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk aangegeven waarom de verwerende partij van oordeel is dat verzoekster een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel, met name omdat haar door de Belgische overheid een leefloon wordt uitgekeerd in de derde categorie als samenwonend persoon met gezinslast. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich heeft gewend tot het OCMW om te kunnen voorzien in haar onderhoud en dat zij sedert 17 augustus 2011 ook effectief en ononderbroken financiële steun ontvangt. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk om uit de vaststelling dat een leefloon wordt uitgekeerd door de Belgische overheid af te leiden dat die persoon een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, temeer het hier gaat om een leefloon categorie 3. Ook op dit punt blijkt de motivering afdoende te zijn.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster zich, wat de schending van de artikelen 42bis en 42ter van de vreemdelingenwet betreft, beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte bepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen volgens verzoekster werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU